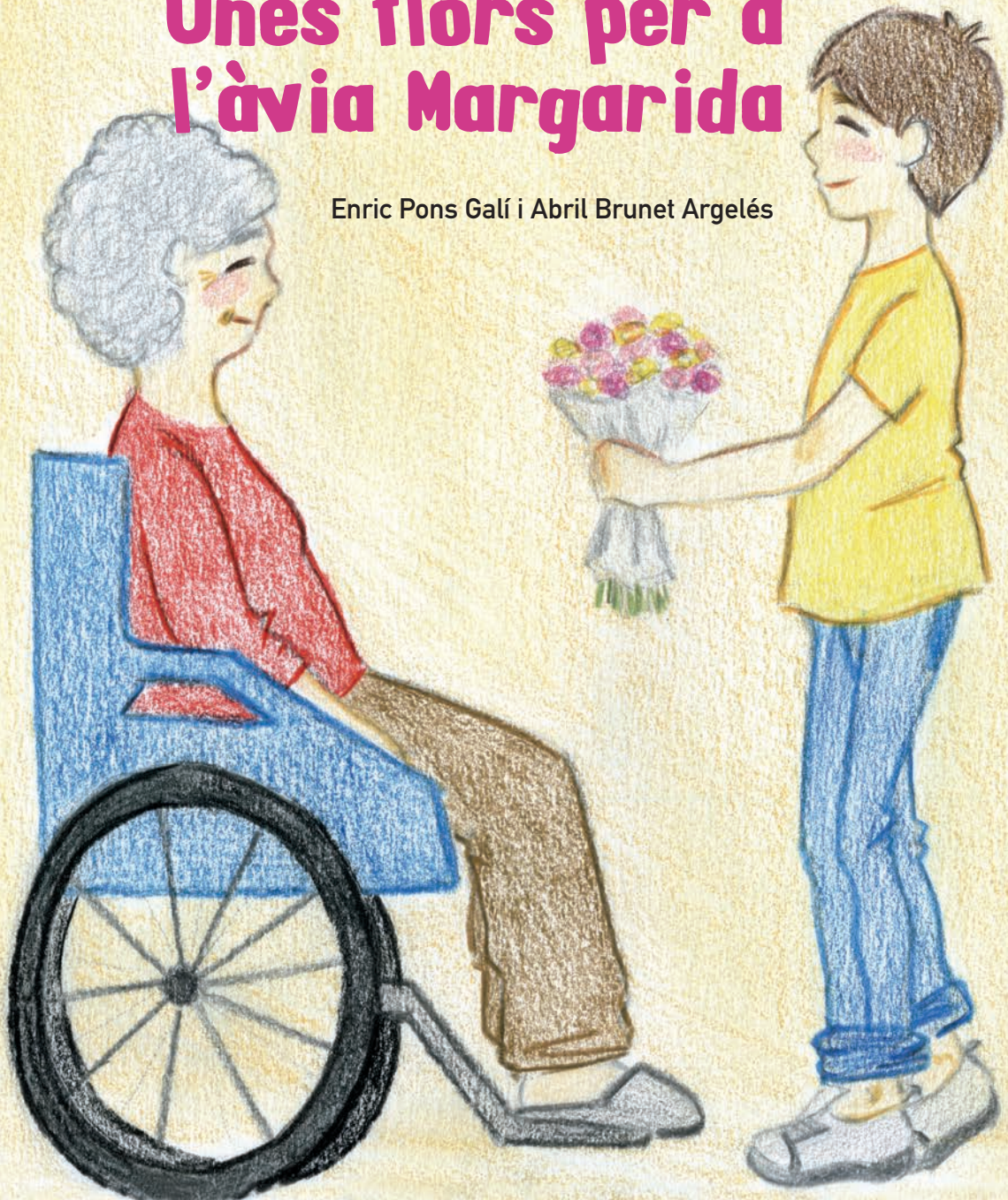

Unes flors per a l'àvia Margarida

Enric Pons Galí i Abril Brunet Argelés

Unes flors per a l'àvia Margarida

Enric Pons Galí i Abril Brunet Argelés

Primera edició abril 2018

Edita Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt

© d'aquesta edició Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt

© del text Enric Pons Galí

© de les il·lustracions Abril Brunet Argelés

Disseny i impressió La Impremta d'Argentona
Dr. Samsó, 39 · Argentona · Tel. 93 756 07 20

DL

P R E S E N T A C I Ó

Els nens i nenes d'entre tres i dotze anys que van tenir a les seves mans un exemplar del primer conte d'aquesta col·lecció ja se'ns han fet grans. Alguns encara deuen estar estudiant batxillerat o deuen ser universitaris, alguns altres deuen haver acabat els estudis i intenten obrir-se pas en la professió que han triat i, fins i tot, pot haver-n'hi alguns que ja siguin pares i mares.

D'ençà que l'alcalde, Lluís Bisbal, a l'abril del 2005 va visitar l'escola Sant Jordi per regalar a l'alumnat el conte **En Molleric i la mina de Sant Vicenç de Montalt**, moltes coses han canviat al poble –vull creure que han tombat per bé–, però moltes d'altres continuen igual, perquè el pas del temps ens ha de servir per aprendre que cal continuar fent camí, bo i millorant les coses que no eren prou bones i mantenint aquelles altres que sí que ho eren.

I aquesta col·lecció n'és el millor exemple. En Lluís, malauradament, ens va deixar fa uns anys, però els nostres infants han rebut sempre un nou conte cada Sant Jordi. De la mateixa manera, al parc dels Germans Gabrielistes, on transcorria la història d'aquella primera publicació, continuen ressonant les passes accelerades, les veus cridaneres i les rialles alegres de noves generacions de santvicentins i santvicentines que donen vida a un dels espais més emblemàtics i amb més encant del poble.

En aquests catorze anys, Sant Vicenç ha viscut molts canvis, molts d'ells estretament relacionats amb els nostres infants i joves, com la construcció de l'escola Sot del Camp o l'Institut Esteve Albert. També hem vist com el Cau Jove es feia gran i es consolidava com a punt de trobada del nostre jovent o com es creaven nous parcs o espais de lleure, cultura i esport i es milloraven els que ja teníem.

Però, sens dubte, el millor de tots aquests anys ha estat l'arribada de noves famílies que han triat Sant Vicenç per donar forma al seu projecte de vida i fer-lo realitat. Homes i dones de diversos orígens i procedències que, juntament amb aquells altres que hi han viscut tota la vida o que havíem anat arribant abans, constitueixen el valor més important i preuat del nostre poble: el seu patrimoni humà.

El conte d'aquest any vol ser un reconeixement a totes les persones que, al llarg dels anys, han possibilitat que Sant Vicenç de Montalt s'hagi anat fent gran de la mateixa manera que ho fan les criatures: amb il·lusió i empena i aprenent de tot allò que ens envolta, però sense perdre l'essència i els valors que identifiquen el nostre poble i que el fan ric i gran.

No vull acabar sense agrair a l'Enric Pons Galí i a l'Abril Brunet Argelés, autors d'aquest conte, el seu treball desinteressat, ja que el seu relat i els seus dibuixos ens serviran per reivindicar la memòria viva de casa nostra i perquè una nova generació de santvicentins pugui descobrir la riquesa del nostre patrimoni natural i humà.

Que tingueu una molt bona lectura!

Miquel Àngel Martínez i Camarasa
Alcalde de Sant Vicenç de Montalt

A la plaça del Poble de Sant Vicenç de Montalt, la tarda hi era humida: havia plogut i les últimes gotes d'aigua queien sobre les escasses fulles seques dels plàtans.

Semblava que el temps anava millorant, i els núvols havien començat a allunyar-se en direcció al turó del Montalt. El sol treia el cap amb timidesa, i la tarda convidava a gaudir de la serenor del final d'un temps plujós.

Aquella plaça antiga i riallera, amb molt d'encant, començava a bategar al ritme dels santvicentins que anaven i venien dels seus afers quotidians.

Uns sortíem de la feina i anàvem a fer la cervesa, a prendre un refresc o un cafetó ben calent al bar de la plaça; d'altres, a l'estanc a comprar el diari o una revista; alguns, a buscar el pa que mancava pel sopar... A aquella hora, la plaça bronzia.

I els més menuts..., què feien?

En Pau, un noiet de vuit anys, amb la resta de la mainada, havien improvisat un partit de futbol al bell mig de la plaça.

Havien sortit de l'escola i esperaven que els pares els cridessin per marxar cap a casa a fer els deures i a sopar. En Pau feia de porter en un dels dos equips; tots eren al seu lloc.

Dues carteres de cuir feien de porteria i en Pau ja s'havia situat sota els pals imaginaris, preparat i ben atent per aturar els xuts dels adversaris. El partit havia començat.

Caminant per la vorera plaça amunt, cap al carrer Major, la senyora Margarida anava sola fins a cal forner a buscar el pa i a caminar una mica. Guaitava de reüll que no li arribés un cop de pilota. Tenia vuitanta-un anys i sempre anava amb aquell pas lent, però no portava bastó.

Tot de cop, una relliscada la va fer caure; havia trepitjat una part de la vorera, encara humida per l'aigua caiguda unes hores abans.

Al centre de la plaça, l'equip contrari avançava i el davanter xutava a gol al mateix temps que en Pau sortia corrents, deixant la porteria buida per anar a ajudar la senyora Margarida a la vorera on havia caigut, mentre els jugadors de l'altre equip feien xerinola i cridaven: "Gol!... gol!"

En Pau va ajudar l'àvia a aixecar-se i la va acompanyar fins al peu mateix del forn.

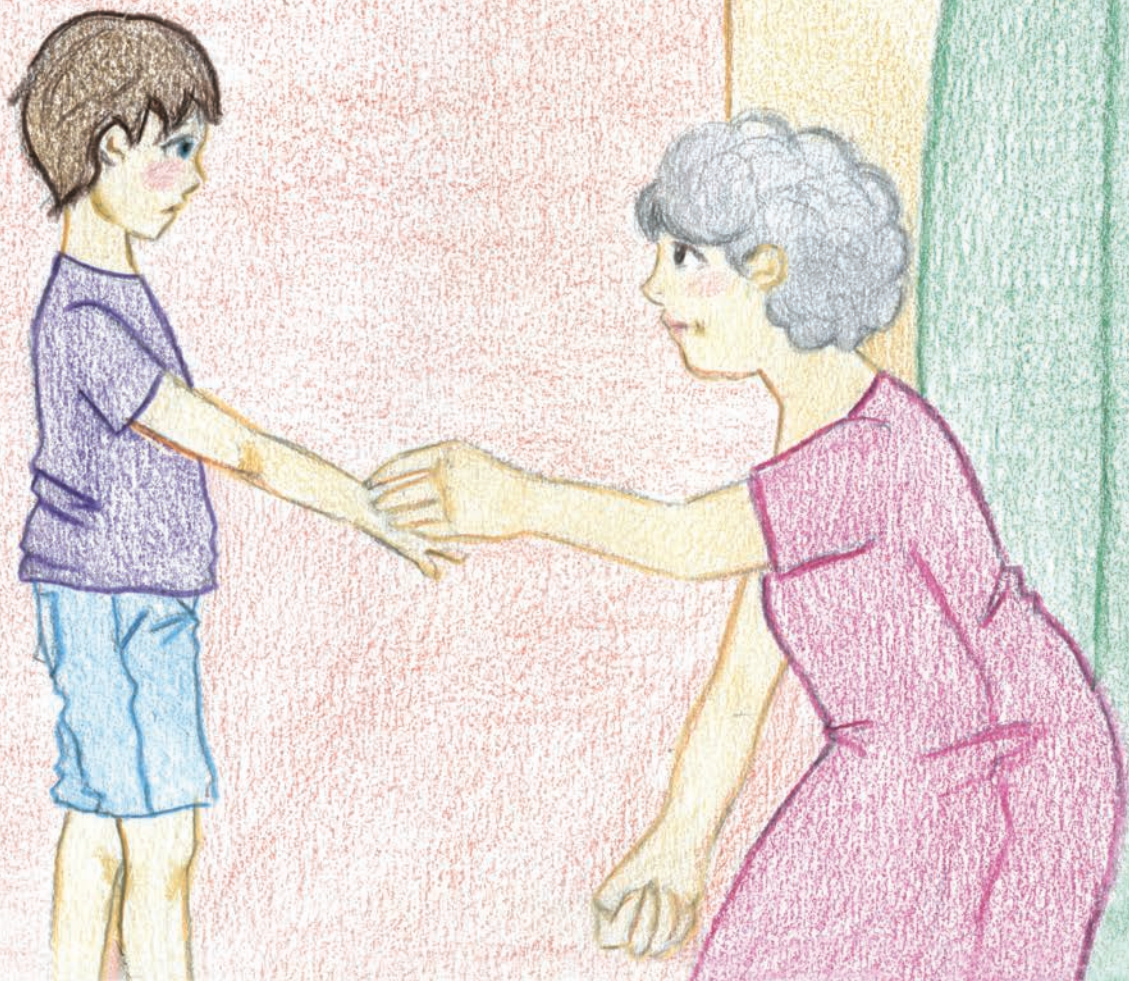
—Gràcies, com et dius?— li va preguntar la senyora amb una veu molt dolça.

—Em dic Pau!

—Jo em dic Margarida.

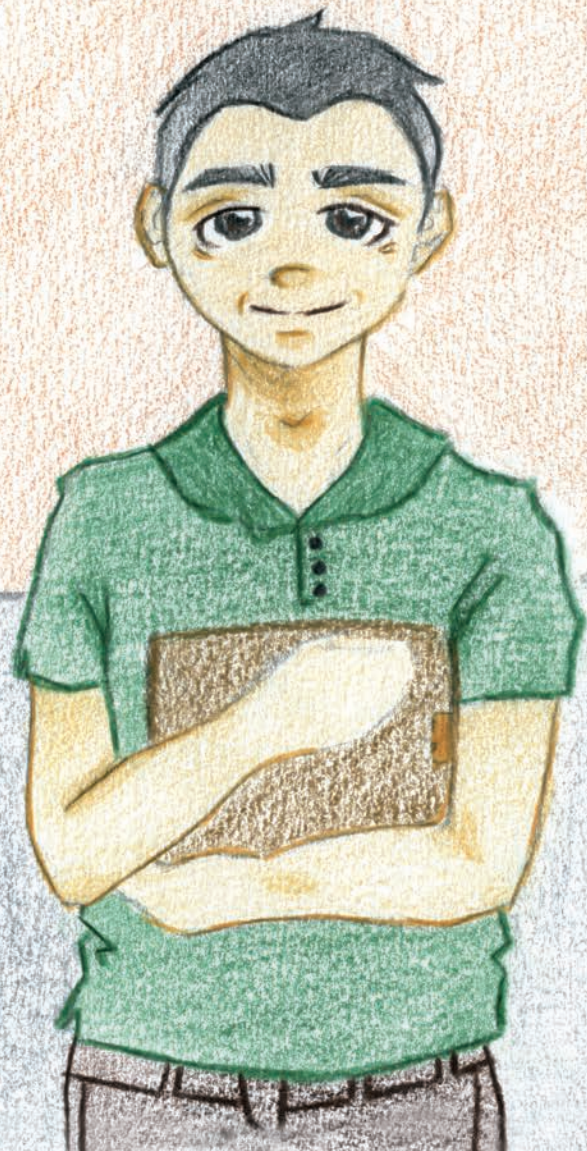
Cap moix, en Pau va tornar a la plaça per jugar el que restava del partit.

Varen perdre per un a zero!

Al cap d'uns quants dies, algú va trucar a la porta de la casa d'en Pau. Era un missatger d'una botiga de joguines de Montalpark, que li va lliurar un paquet i una targeta amb unes paraules d'agraïment. Dintre d'una capsa, hi havia un camió de fusta molt bonic. Un regal de la senyora Margarida.

En Pau havia nascut en una família humil i senzilla; passaven algunes dificultats perquè el pare feia temps que buscava on treballar i encara no havia trobat feina; les joguines hi anaven escasses.

Un dia, al mateix lloc on va caure, la senyora Margarida es va trobar en Pau, que anava cap a la plaça.

—Hola, Pau, com estàs?

—Molt bé!... I vostè?

—No gaire bé: em canso molt i no puc dormir.

—Bé, dona, no es preocupi. Miri, ara vindrà el bon temps i segur que s'animarà!

—Quants anys tens, Pau?

—Vuit anys, sóc un xicarró!

En Pau duia unes floretes que havia collit pel camí; les va posar sobre el palmell blanquinós, polit i un xic arrugat de la mà de la senyora Margarida.

—Tingui... són per a vostè!

Un regalet: un petit ram de flors, que va omplir de tendresa tota la plaça.

Cada dia que la senyora Margarida passava en aquella hora per la plaça, no li mancava el ramet de flors del xicarró Pau.

E

l temps anava passant. En Pau continuava anant a l'escola Sant Jordi del poble, alternant els deures amb els partidets de futbol, sempre que podia, i amb les seves trobades amb els amics, compartint la vida familiar, la recreativa i l'esportiva..., però feia dies que estava un xic moix.

—Què et passa, Pau?— li preguntaven sovint els companys.

—Res, res!— els contestava, mentre dels ulls lluents en brollaven unes petites llàgrimes. Feia dies que no veia la velleta: "Què li deu haver passat?"

No en sabia els cognoms ni si tenia família o en quin carrer o barri vivia.

Fins que un dia es va decidir: cada tarda, en sortir de l'escola, faria un volt pels diferents veïnats de Sant Vicenç per veure si la trobava.

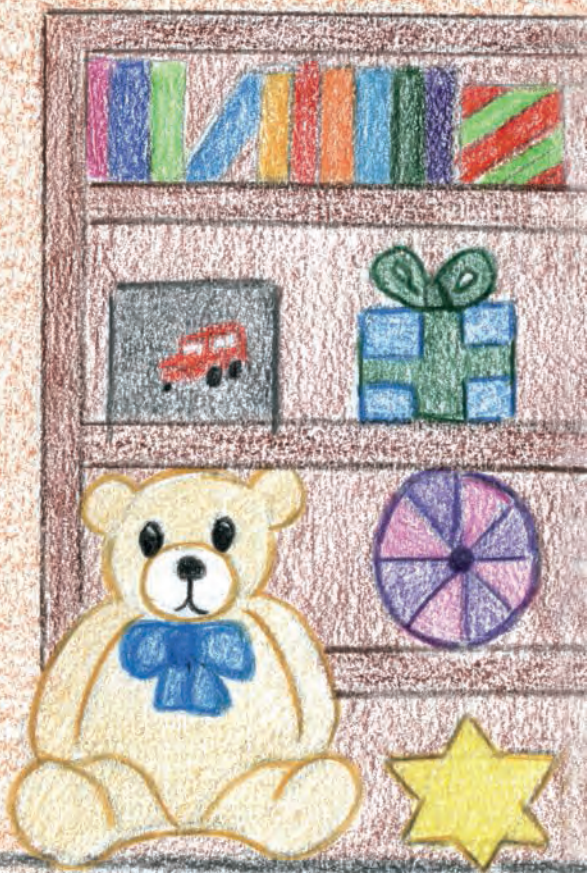

Va començar per Montalpark, on hi havia la botiga en què l'àvia Margarida li va comprar aquell camió tan bonic. La mestressa de l'establiment li va dir que se'n recordava, de la senyora, que era molt trempada i molt simpàtica, però que no sabia on vivia.

Un altre dia va trobar un company que anava al Sot del Camp, l'altra escola del poble, i li va preguntar si havia vist per aquell veïnat una senyora gran que es deia Margarida i que caminava a poc a poc, però sense bastó.

Va estar dies i dies anant de barri en barri i preguntant per l'àvia a qui regalava els ramets de flors.

JOGUINES

A Montalnou va entrar a la botiga d'en Salvador; a la Cortesa, al bar de la Mercè. Per Can Ripoll i Can Boada anava preguntant, ja sigui a un paleta que estava construint una torre o a gent que passejava el gos... A Montaltmar, al mecànic de cotxes que estava ajustant un Seat 600.

Un dia es va ensopegar al Ranxo amb un dels Saurí, que, amb les seves varetes màgiques de fusta, buscava aigua per tots els voltants. Encara no n'havia trobat. Tampoc coneixia la velleta de qui li parlava.

En Pau estava amoïnat. No tenia avis i havia posat molta estimació en la senyora Margarida; hi havia passat tants moments agradables, al seu costat, que necessitava tornar a veure-la i parlar-hi una altra vegada. Potser no era del tot conscient que, en el seu dia a dia, li mancaven paraules dolces i tendres com les que li regalava la velleta de mans blanquinoses.

suma

suma

ALSINA

Avegades, arribava tard a casa; alguns cops fins i tot havia faltat a l'escola mentre no deixava de buscar amunt i avall l'àvia de pas lent.

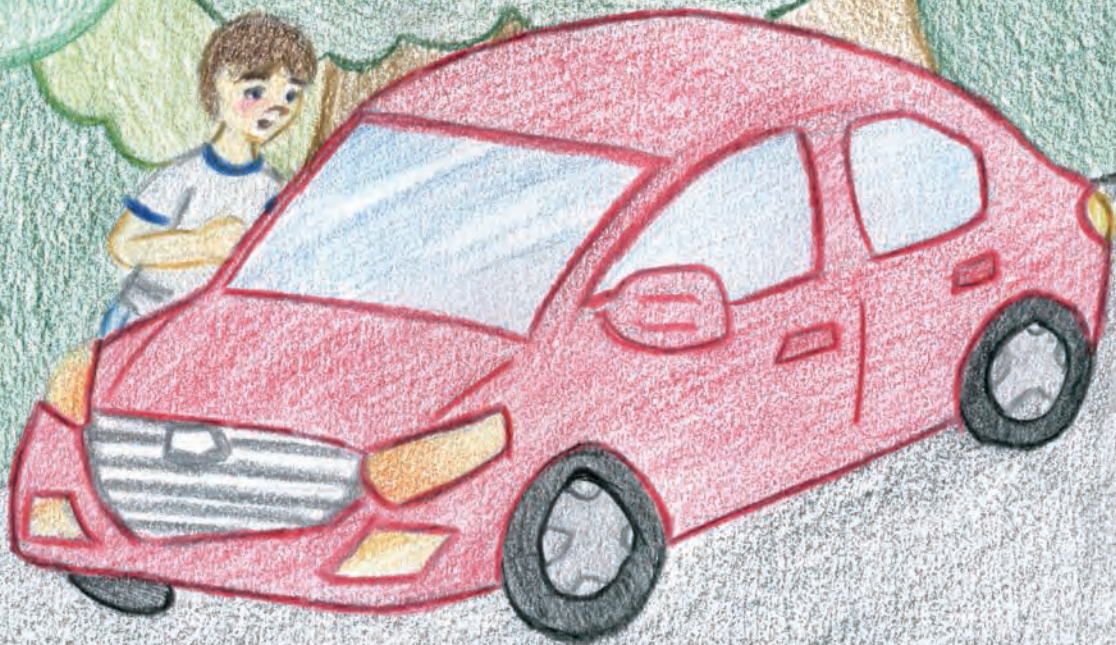
El dia rere dia continuava fent el seu recorregut: a la Panissera va tenir una llarga xerrada amb un veí del poble que li explicà com, anys enrere, quan encara no hi havia les cases ni el golf, ell era un vinater que cultivava vinyes, com aquelles de què ens parlava el poeta Vicenç Foix. Ceps que cuidava amb cura per a quan arribés el temps de la verema, moment en què colliria i posaria en cistelles els sucosos raïms.

—Hola, senyor Ramon!, com està?— li va preguntar al ferrer del poble, tot buscant per la Fontmitjana... Tampoc sabia qui era la senyora.

—I si viu a Supermaresme?— es va preguntar.

Pujant per la bonica carretera que envoltava la urbanització, va veure un cotxe molt gros i bonic. Decidit, el va parar; era un estiuejant que li va respondre:

—Hola, maco! No, no la conec, aquesta senyora per qui em preguntes. Ves en compte que no et perdis per aquests entorns!

Pujant cap a Can Mora de Dalt, va trobar l'Antoni, un pagès que baixava pel camí cap al poble... Recordava haver-la vist alguna vegada, però no sabia on vivia.

I mentre baixava pel camí de Can Montalt tot solet, va exclamar:

—Oh! Oh! Per què no hi havia pensat abans? Segur que a cal forner la deuen conèixer.

I, com un llamp, s'hi arribà, a parlar amb la fornera.

—Sí, Pau... Aquesta senyora va caure, es va estar uns dies a l'hospital i ara està ingressada a la residència geriàtrica que hi ha a la part de baix del poble.

Tot cofoi i joiós va entrar a casa seva només pensant que l'endemà aniria a visitar la senyora Margarida a la residència.

—Estàs molt rialler avui, Pau. T'ha anat tot bé, oi?— li va preguntar la mare.

Aquell matí, feia un dia preciós i lluïa un sol radiant. Se'n va anar content com un gínjol cap a l'escola, capficat amb la visita que havia de fer a la tarda a la residència d'avis.

Tot estarrufat, no hi cabia a la pell. Va trucar el timbre del geriàtric amb la mà esquerra, mentre amb la dreta aguantava un ramet de flors.

Quan es va obrir la porta, tot mirant al seu voltant, va entrar i va buscar la recepció per preguntar per la senyora Margarida.

Acompanyat per una infermera, va passar a la sala d'estar i, de sobte, va quedar envoltat de senyores i senyors vellets. Al final, va poder veure la senyora Margarida, asseguda en una cadira de rodes. L'àvia, mirant-lo amb estranyesa i admiració al mateix temps, li va dir:

—Hola, Pau, com està el meu xicarró?

—Molt bé..., i vostè? L'he buscat per tot Sant Vicenç— li va dir tot entregant-li aquell petit ram de floretes embolicades amb paper de plata.

—Estic molt contenta de veure't! Ja ho veus, estic aquí recuperant-me d'una caiguda. Com estàs, tu? Com va l'escola? Et veig molt content i eixerit!

—Gràcies, senyora! Jo també la veig molt eixerida.

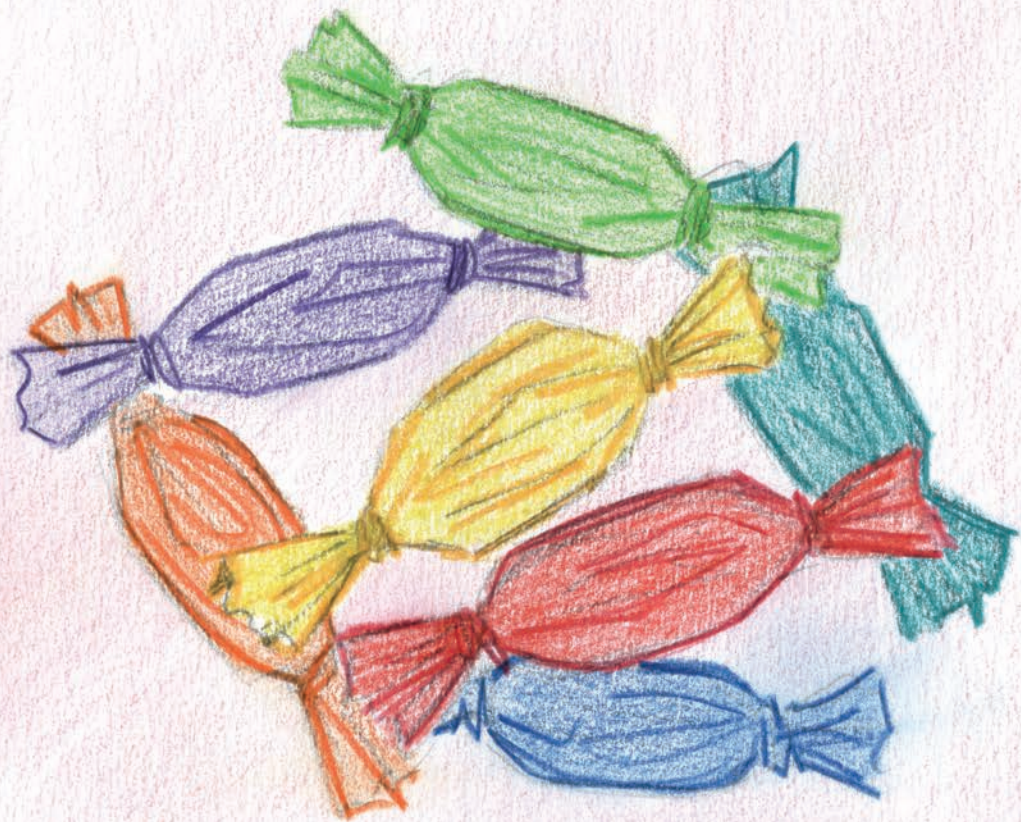
Arribat el moment d'acomiar-se, la senyora es va posar la mà a la butxaca i li va donar un parell de caramels, al xicarró, mentre li feia un petó.

La cara de la velleta, blanca i un xic rugosa, es va il·luminar amb un somriure d'estimació, mentre la d'en Pau, rosadeta i amb uns ulls com unes taronges, s'anava tornant de mica en mica d'un vermell encès.

Va passar un temps. En Pau continuava anant a l'escola, s'ocupava de les tasques que els seus pares li encomanaven i jugava a futbol en aquella plaça del poble, amb la il·lusió de poder competir amb el Club de Futbol Santvicentí.

De tant en tant, anava a la residència a visitar la seva amiga.

Hi va fer molts amics: hi parlava i s'explicaven les seves vivències. Imagineu-vos-ho!, amb una diferència, amb alguns, de més de vuitanta anys! I se'ls estimava tant!

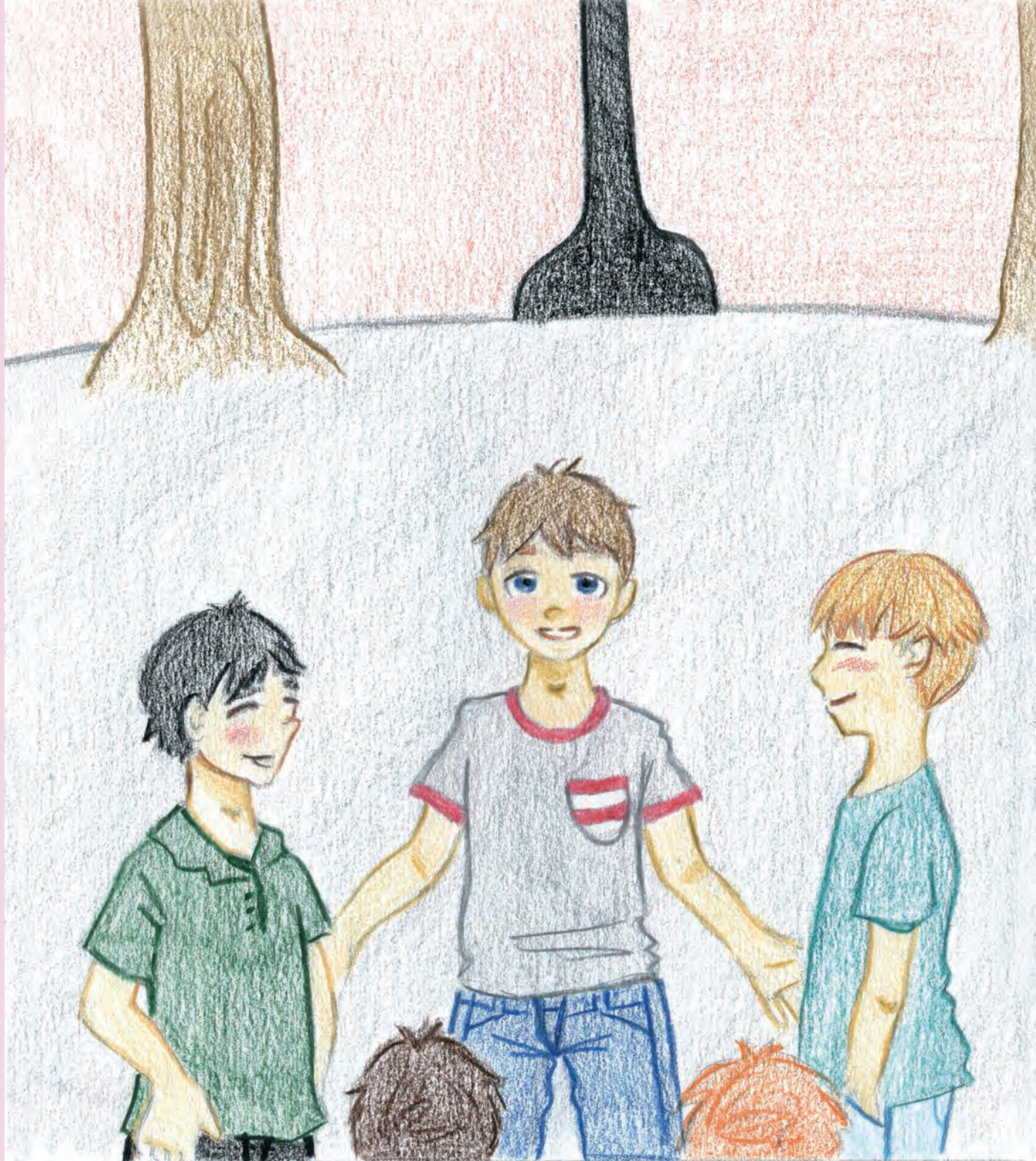
Un dia, en Pau, mentre tornava a casa seva, es va aturar a descansar al parc dels Germans Gabrielistes. Pensarós, contemplava l'aigua del llac amb la mirada posada en una filera d'oques blanques, mentre donava trossets de pa a uns aneguets que se li acostaven. De sobte, una idea va començar a rondar-li pel cap:

—I si forméssim un equip de futbol amb la colla i alguns diumenges anéssim a la residència a jugar un partidet? Distrauríem els avis i els faríem companyia.

Aquella tarda, després de jugar l'acostumat partit de futbol, en Pau en va parlar amb els seus amics. La idea que els va proposar els va agradar molt. La colla es va entusiasmar tant que tot d'una es van posar mans a la feina i, en poc temps, van aconseguir muntar un equip.

—Li posarem Club de Futbol Xicarrons!

—Sí, sí!— varen exclamar tots.

Un diumenge al matí, la residència vibrava com mai. Al petit jardí, s'hi jugava un partit de futbol molt especial amb un equip: el Club de Futbol Xicarrons.

El pati es va omplir d'àvies i avis, acompanyats per familiars, amics i treballadors del centre. Fins i tot gent de tot el poble es va animar a acostar-se fins a la residència per donar suport a la iniciativa d'un grupet de xicarrons que se sentien feliços de poder compartir moments, estimar i ser estimats per aquelles persones grans.

Al final del partit, la senyora Margarida i en Pau es varen acomiadar amb unes llàgrimes dolces, dolces, molt dolces..., mentre a cau d'orella es deien:

—Sant Vicenç de Montalt sap el que és estimar!!!!

El cap de la Brigada Municipal es queixava a l'alcalde, mentre li picava l'ullet, que, darrerament, als parterres dels jardins del poble, s'hi trobaven a faltar flors... Llavors, l'Ajuntament va decidir fer un petit tancat al costat del llac del parc, on plantarien flors perquè els xicarrons poguessin regalar-les als avis i àvies de la residència.

Passat el temps, en Pau va ser el millor porter que va tenir el Club de Futbol Santvicentí.

Sabies que?

- A la dècada dels 70, Sant Vicenç tenia només mil habitants i que actualment en té sis mil quatre-cents noranta-set, dels quals tres mil dos-cents quaranta-nou són homes i tres mil dos-cents quaranta-vuit, dones?

- Al poble hi ha mil cent vint-i-quatre persones majors de seixanta-cinc anys: cinc-cents trenta-set homes i cinc-cents vuitanta-set dones?

- Tenim nou-cents vint-i-vuit infants d'entre zero i dotze anys i que quatre-cents noranta-tres són nens i quatre-cents trenta-cinc, nenes?

- De sis mil quatre-cents noranta-set habitants, només seixanta porten el nom dels protagonistes d'aquest conte: vint-i-set es diuen Margarida i trenta-tres, Pau?

- L'any 1976 s'inaugurà el primer casal dels avis del municipi i que actualment hi ha tres residències d'avis i un casal, ubicat al Centre Cívic El Gorg, on es reuneixen i porten a terme les seves activitats els socis i sòcies de l'Associació de la Gent Gran Els Xurravins?

- L'any 1962 es col·locà la primera pedra de les 'noves escoles' que foren inaugurades l'any 1964? Actualment, els nostres infants poden estudiar fins al batxillerat sense sortir del poble, ja que tenim l'Escola Bressol Municipal Els Garrofers, les escoles Sant Jordi i Sot del Camp i l'Institut Esteve Albert. I, a més, també poden estudiar música a l'Escola Municipal de Música L'Oriola.

- El CF Santvicentí fa entrenaments específics per formar porters, com en Pau, el petit protagonista d'aquest conte, però que, a banda del futbol, al poble hi ha altres clubs on es poden practicar disciplines com el bàsquet, el ciclisme, el golf, la petanca, els esports de muntanya, la gimnàstica artística, el patinatge, el futbol sala o el fit-kid?

- El parc dels Germans Gabrielistes té quasi quatre hectàrees i, a més d'oferir unes vistes espectaculars de la costa, té un llac, una antiga mina d'aigua, una torre de guaita del segle XVIII i arbres centenaris de gran bellesa, originaris d'Àfrica, Àsia i Austràlia, que foren portats pels germans gabrielistes des de les seves missions en aquells continents?

Els nens i nenes d'entre tres i dotze anys que van tenir a les seves mans un exemplar del primer conte d'aquesta col·lecció ja se'ns han fet grans. Alguns encara deuen estar estudiant batxillerat o deuen ser universitaris, alguns altres deuen haver acabat els estudis i intenten obrir-se pas en la professió que han triat i, fins i tot, pot haver-n'hi alguns que ja siguin pares i mares.

Fragment de la presentació de l'alcalde Miquel Àngel Martínez i Camarasa

Amb el suport de:

**Diputació
Barcelona**

#DibaOberta